

1 Kor. 9, 1-5

zoals wij dat afgesproken waren.

En ~~we~~ ^{we} ~~trekken~~ ^{trekken} ~~we~~ ^{we} ~~verder~~ ^{verder}. Alle drie naast elkaar. De oude man
Gemeente van Christus.

Er waren eens drie schepselen van God. Een oude man, een jonge man en een ezel. En deze drie gingen op reis van een stad in het noorden naar een stad in het zuiden. En voordat ze op reis gingen besloten ze om met z'n drieën bij elkaar te blijven, en ze zouden alle drie lopende de reis ondernemen. En wie dan moe werd, die had de vrijheid om even uit te rusten, en de anderen zouden dan even wachten.

Zo was besloten en zo gingen ze op weg. Vol zelfvertrouwen, en vol goede moed. Reizend van de ene stad naar de andere moesten zij verscheidene dorpen passeren, want de weg ging dwars door de dorpen heen.

Toen ze onderweg waren in het eerste dorp, toen begonnen de dorpelingen allerlei opmerkingen te maken. Ze begonnen hardop dingen tegen de reizigers te zeggen. Want de mensen in het dorp vonden het maar een schande, dat die oude man ^{op reis} was, terwijl ze nota bene een ezel bij zich hadden. ^{tegenwoordig} Waarom ging die oude man niet op die ezel zitten, dan zou hij veel minder gauw vermoeid raken. Ja, ze spraken er schande van, en ze riepen het ook: Het is schandalig zoals jullie onderweg zijn.

Al gauw waren ze door het dorp heen, en de oude en de jonge man overlegden, wat ze nu verder moesten. Toen besloten ze om maar naar de mensen te luisteren. En dus ging de oude man op de ezel zitten. En zo trokken ze verder.

Toen kwamen ze in het volgende dorp. En nu zou je verwachten, dat deze dorpelingen hen met rust zouden laten. Maar, nee. Ook deze mensen begonnen weer opmerkingen te maken. Want er waren er die zeiden: Ach moet je nu toch eens zien: Nu zit die oude man op die ezel. Die ezel die maar met moeite die zware oude man kan dragen. Waarom gaat die jongeman niet op die ezel zitten, want die jongeman is veel lichter, en dan zal de reis veel sneller en beter verlopen. Maar zoals het nu is, is het een schande, zeker voor dat arme dier.

De drie trokken verder, en toen ze ook dit dorp gepasseerd waren, toen overlegden ze maar weer met elkaar. En ze besloten te luisteren naar wat de mensen zeiden, en dus ging de oude man weer lopen en de jonge man ging op de ezel zitten. En inderdaad ging de reis nu iets sneller.

Maar toen ze in het volgende dorp aankwamen hadden ook de mensen daar alweer kritiek. Moet je nu toch eens zien: Een jonge man op een ezel, terwijl die zielige oude man moet lopen. Dat is een grote schande. Dit kan zo niet. Zo ga je niet met elkaar om.

En de drie reizigers trekken ook dit dorp weer uit, en in de verte zien ze al de stad aan de horizon. Ze staan even stil en bespreken met elkaar hoe het nu verder moet. En na enig overleg zegt de jonge man tegen de oude man: Wat denk je ervan? Zullen we naar al die mensen blijven luisteren die we onderweg tegenkomen, of zullen we verdergaan, zoals we vanaf het begin

zoals wij dat afgesproken waren.

En zo trekken ze verder. Alle drie naast elkaar. De oude man de jonge man en de ezel. En ondanks alle opmerkingen van de mensen onderweg haalden ze toch veilig de stad.

Toen de grote apostel Paulus voor de eerste keer in Korinthe was, trof hij opnieuw zeer veel verschillende mensen aan. Korinthe was een grote griekse handels- en havenstad, en mensen uit alle windstreken kwamen er bijelkaar. Paulus heeft er met elkaar zo'n anderhalf jaar gewerkt aan de verkondiging van de blijde boodschap.

Als hij deze brief schrijft bevindt hij zich in Efeze en is van plan om weer naar de christengemeente in Korinthe toe te gaan. De aanleiding voor dit tweede bezoek is een groot conflict in de gemeente. Wat er gebeurde zou vandaag de dag een krantebericht kunnen zijn. Wat was namelijk het geval: Een van de gemeenteleden had een intieme relatie aangeknoopt met zijn pleegmoeder, en volgens de andere gemeenteleden kon dat lang niet door de beugel. Daarnaast verschenen er regelmatig dronken gemeenteleden aan het avondmaal. En al die dingen bij elkaar zorgden ervoor dat de gemeente uit elkaar dreigde te barsten.

Door nu alvast te schrijven, en zijn komst voor te bereiden, probeert Paulus de gemeente te wijzen, op datgene wat hen verenigt, om tussen alle conflicten door trouw te blijven aan de verkondiging van het evangelie, het evangelie van de opgestane Heer, het evangelie van Pasen.

Maar van zijn eerste bezoek aan Korinthe kan Paulus zich nog levendig herinneren, hoeveel kritiek er op hem was geweest. Vele gemeenteleden hadden met ongenoegen naar hem geluisterd. Paulus was een slappeling in hun ogen, die niet partij durfde te kiezen in een conflict. Paulus kon maar beter weer weggaan, want hij zou als jood niets, maar dan ook niets begrijpen van de volksaard in Korinthe. O, wat hadden ze een kritiek gespuid op hem, en wat was Paulus er van geschrokken.

En ook nu nog, nu hij ver weg in Efeze is, komen hem klachten en rare opmerkingen ter ore vanuit Korinthe. Maar op een of andere wijze heeft Paulus in zijn leven geleerd, om zich niet van zijn stuk te laten brengen, door wat de mensen allemaal van hem zeggen. En in deze brief schrijft hij daarom: "Nu raakt het mij zeer weinig, of ik al door u of door enig menselijk gericht beoordeeld word."

Nu raakt het mij zeer weinig. Dat betekent: Paulus hoort wel wat de mensen zeggen, en voor zover ze gelijk hebben neemt hij het ter harte, maar voor de rest raakt het hem nauwelijks meer wat de mensen van hem zeggen en van hem denken. Nu raakt het mij zeer weinig.

Broeders en zusters: Voor een ambtsdrager in de gemeente van Christus is dit een goede houding, een levenshouding in de geest van het evangelie.

Als je je alles zou aantrekken, wat de mensen van je zeggen, dan zou je gebukt gaan onder het oordeel van alle mensen bij elkaar.

Al die mensen die je tegenkomt op de weg die je gaat als ambtsdragers, zovele mensen binnen en buiten deze gemeente, zullen misschien de vreemdste gedachten over je hebben, of zullen misschien de gekste dingen van je zeggen. Maar het is de kunst om het allemaal aan te horen, en ter harte te nemen wat terechte kritiek is, en voor de rest maar denken aan deze woorden van Paulus: Nu raakt het mij zeer weinig. Ook ikzelf heb door schade en door vreugde deze levenshouding mogen ontdekken en aanleren: Nu raakt het mij slechts zeer weinig wat de mensen van me denken.

Maar daarmee zijn we er nog niet. Die drie vrienden die op weg waren naar de grote stad, de oude man, de jonge man en de ezel: als zij tenslotte de mensen met al hun kritiek achter zich hebben gelaten, gaan ze niet als egoïsten ieder hun eigengekozen weg. Nee, ze blijven trouw aan de afspraak die ze van te voren gemaakt hadden: Ze zouden bij elkaar blijven, en naast elkaar de reis volbrengen. En als de één moe was, zouden de anderen even wachten. Ze bleven trouw aan zichzelf, en trouw aan de afspraak.

Gemeente, als wij dan in ons midden ambtsdragers mogen bevestigen, dan mogen we tegen hen zeggen: We zijn op weg naar de stad van geloof, hoop en liefde. Als gemeente zijn we op weg, maar ambtsdragers mogen samen de gemeente die weg wijzen. Laten we dan met elkaar afspreken, dat we niet ieder onze eigengekozen weg gaan. Maar laten we, wat er ook gebeurt afspreken dat we bijelkaar zullen blijven, en dat de een op de ander zal wachten als hij of zij vermoeid is.

Laten we maar afwachten wat de mensen zullen zeggen, die we op onze weg treffen, binnen en buiten de gemeente. En als men kritiek heeft, dan zullen we die kritiek wegen, en misschien ter harte nemen. Ook onderling als ambtsdragers zullen we het over bepaalde dingen nooit helemaal eens kunnen worden, maar als wij maar trouw blijven aan onze eensgezindheid, die in het teken moet staan van Jezus Christus, de opgestane Heer.

Paulus zal ook wel eens met verbazing nagedacht hebben over die wonderlijke gemeente in Korinthe. Maar zo is het in iedere gemeente, je komt er van alles tegen: Allerlei soorten mensen, je treft er ruzie en feest, armoede en rijkdom, je ontmoet misbruikte en gevierde mensen. Je kunt het zo gek niet bedenken, of het komt wel voor in de gemeente. Maar voordat wij over al die zaken een oordeel hebben, of zelfs een oordeel vellen, mogen we dit alles houden onder het licht van het evangelie. En op die weg zal de kerkeraad de gemeente mogen voorgaan.

Maar nu al weten we het doel van onze reis. Het doel is de stad van God. En op de tijd dat we daar aankomen, dan zal het Gods tijd zijn. En dan zal God alles aan het licht brengen, wat nu nog in het duister is. 'En dan zal aan elk zijn lof worden van God!' Maar nu wij nog onderweg zijn, nu mogen die woorden van Paulus met ons meereizen: Nu raakt het mij slechts zeer weinig. Want dan kunnen we overeind blijven en op de goede weg blijven als raad van de kerk.

In het licht van het evangelie van Pasen spreek ik de harte-
lijke hoop uit, dat we als kerkeraad de Heilige Geest niet
zullen bedroeven, en de gemeente voorgaan op de weg naar de
stad van God. We danken God voor al het werk in de gemeente,
maar vandaag in het bijzonder voor het ambtswerk. En ik hoop
en bid dat er zegen mag rusten op de inspanningen van de
ambtsdragers en dat ze welkom zullen zijn overal in de gemeen-
te.

Voor ons allen geldt: Trouw blijven aan onze Heer en Heiland.
Nu, altijd en tot in eeuwigheid. AMEN